ΕΤΟΣ Η — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 26 Ἰουνίου 1894 — Ἀριθ. 358

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
34 Ὁδὸς Φιλελλήνων 34
Ἀπέναντι Ἀγγλ. Ἐκκλησίας

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ΟΚΤΩ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα ἢ δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὰ θύματα τῆς ἐποχῆς Δ'.—Σύγχρονοι Ἕλληνες ποιηταί. Παναγιώτης Σοῦτσος, Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς (ὑπὸ Εὐφρατίας Κετσέα).—Ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Σικάγον. Ἡμερολόγιον Ἑλληνίδος ταξειδιώτιδος. Μ'.—Τὸ τελευταῖον κηρίον (ὑπὸ Ὄλγας Κούζη). —Ἄλγους κραυγή (ποίημα ὑπὸ δος Κατίνας Ἐπ. Ἀθανασιάδου). — Ὑπομονὴ α'. (ὑπὸ Λευκοθέας).— Ἐξετάσεις. Παρθεναγωγεῖον Μαρίας Βελῆ. —Θέατρον. —Ἀλληλογραφία.—Συνταγαί.—Ἐπιφυλλίς.—Εἰδοποιήσεις.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Δ'.

Μετὰ τόσους ἀγῶνας καὶ κόπους, μετὰ τόσας διηνεκεῖς ἀγρυπνίας, μετὰ τόσα καρδιοκτυπήματα καὶ ῥικώδη ἐξάντλησιν καὶ ἐκνεύρωσιν, καὶ ἐὰν ἔτι ὑποτεθῇ ὅτι ἡ μικρὰ μαθήτρια ἢ ὁ μαθητὴς δαφνηστεφεῖς ἐπιστρέφουσιν ἀπὸ τὸν δοκιμαστικὸν τῶν ἐξετάσεων ἀγῶνα, ποῖον τὸ πρακτικὸν ἀποτέλεσμα αὐτῶν;

Αἱ γνώσεις, ἃς κατὰ τὴν τελευταίαν διμηνίαν συνεσώρευσαν φύρδην εἰς τὴν μικρὰν κεφαλήν των, θὰ μείνωσι τοὐλάχιστον ἐκεῖ ἐπί τινα καιρόν, θὰ χρησιμεύσωσιν ὡς βάσεις καὶ ὡς κρηπίδωμα τῆς ἐγκυκλοπαιδικῆς μορφώσεως αὐτῶν;

Ὅλαι ὅσαι ὑπήρξαμεν μαθήτριαι καὶ διηνύσαμεν τὴν πυρετώδη ταύτην περίοδον τῆς προπαρασκευαστικῆς ἐργασίας τῶν ἐξετάσεων, ὡς ὅλοι οἱ διανύσαντες τὸν μαθητικὸν βίον ἄνδρες καὶ οἱ παιδαγωγοὶ ἐπιστήμονες, οἱ ἐγκύψαντες εἰς μελέτας ἐπὶ τῆς ἀντιλήψεως καὶ πνευματικῆς ἀποταμιεύσεως τῶν παίδων ἀποφαίνονται κατηγορηματικώτατα: ὄχι!

Εἰς χιλιάδας ἀνέρχονται ἴσως οἱ στίχοι, οὓς ἀπεστήθιζον κατὰ τὰ διάφορα ἔτη τῆς σχολιακῆς παιδεύσεώς μου, τὰς παραμονὰς τῶν ἐξετάσεων πάντοτε. Καίτοι δὲ τοὺς ἐμάνθανα μετὰ καταπληκτικῆς εὐκολίας, δὲν ἐνθυμοῦμαι, ὀλίγους μετὰ ταῦτα μῆνας, οὔτε δύο γραμμὰς κἂν ἐξ αὐτῶν. Ἑνῷ ἐκ τῶν μαθημάτων, ἅτινα ἐδιδασκόμην κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους καὶ ἅτινα ἐξαιρετικῶς ἐν τῇ σχολῇ μόνον τῶν Καθολικῶν Καλογραιῶν ἀνὰ διμηνίαν ἐπανελαμβάνομεν, ἐνθυμοῦμαι μέχρι σήμερον ἀκριβῶς πάντα στῖχον, πᾶν ἐδάφιον αὐτῶν. Τοιαῦτας παρατηρήσεις ἐποίησα καὶ ἐπὶ συμμαθητριῶν καὶ φίλων. Καὶ ἐξ ἰδιαιτέρων παρατηρήσεων παιδαγωγῶν γνωστῶν μου τὸ αὐτὸ πάντοτε ἀπεδείχθη ἀποτέλεσμα.

Ἄρα οὐδεμία μένει ἀμφιβολία, ὅτι αἱ ταχέως καὶ πυρετωδῶς καὶ ἀτάκτως καὶ ἀνὰ μεγάλας ποσότητας εἰσκομιζόμεναι εἰς τὸν ἐγκέφαλον γνώσεις, ὄχι μόνον δὲν μένουν, ἀλλ' οὔτε κἂν ἀποτυποῦνται ἐν αὐτῷ. Εἶναι ἐπισκέπτριαι προσωρινάι, εἰσαχθεῖσαι ἐκεῖ βίᾳ καὶ ἄνευ τῶν ὡρισμένων διατυπώσεων, αἵτινες πρέπει νὰ προηγηθοῦν καὶ νὰ ἐπανληφθοῦν κατὰ τὴν βαθμιαίαν ἐγκατάστασίν των, ὅπως κατορθωθῇ νὰ ἐγκλιματισθοῦν αὗται καὶ μείνουν κτῆμα ἀνεξαίρετον τοῦ παιδικοῦ ἐγκεφάλου. Δρομαῖαι εἰσάγονται, περιφέρουν ἐκεῖ πρὸς στιγμὰς τὰς ἀποτυφλούσας φωτεινὰς ἀκτῖνάς των καὶ δραπέτιδες ἀπέρχονται, ἀφίνουσαι ὄπισθέν των τὸ σκότος καὶ τὸν κάματον.

Οὐδὲν λοιπὸν πνευματικὸν κέρδος παρέχουν εἰς τοὺς παῖδας αἱ προφορικαὶ ἐξετάσεις τῶν σχολείων, γίνονται δὲ παραίτιοι, ὅπως αἱ μὲν ἀριστεύουσαι μαθήτριαι ἢ μαθηταὶ κατὰ τὸ πλεῖστον γίνωνται ὑπερήφανοι, οἰηματίαι, κενόδοξοι, αἱ δὲ ἀποτυγχάνουσαι αἰσθάνωνται ριζοβολοῦν εἰς τὴν ψυχήν των τὸ αἴσθημα τοῦ φθόνου, τοῦ μίσους, τῆς ἀπογοητεύσεως, δι' ὧν δηλητηριάζεται βαθμηδὸν ὁ τόσον ἁγνὸς καὶ ἀφελὴς καὶ τέως ἀνέφελος παιδικὸς βίος.

Τὸ Σχολεῖον οὕτω, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων, παρίσταται ὡς κέντρον ψευδοῦς καὶ τεχνητῆς ἐπιδείξεως, ὡς ἐργαστήριον πυροτεχνημάτων, ἅτινα εἰς ὡρισμένην στιγμὴν καὶ μετὰ ὡρισμένην πίεσιν μυστικοῦ ἐλατηρίου ἐκπυρσοκροτοῦν εἰς τὸν ἀέρα, διασκορπίζουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ πολυχρώμους γλώσσας φλογῶν, περιστρεφομένας κανονικῶς ἐπὶ στιγμάς τινας, ἀλλὰ μετὰ τὰς πρώτας ὁρμητικὰς λάμψεις ἀποσβεννυμένας,

χωρὶς οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον φωτεινὸν σπινθῆρα νὰ ἀφίνουν ὀπίσω των. Καὶ συναθροίζονται καὶ ἐδῶ θεαταὶ πάσης τάξεως καὶ περιωπῆς, ἀκριβῶς ὅπως εἰς τὰς πλατείας καὶ τὰ θέατρα, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἐκεῖ διασκεδάζουν, ἐνῷ ἐδῶ χασμῶνται καὶ ἀνιῶνται.

Καὶ ὑπάρχουν καὶ ἐδῶ οἱ θορυβοποιοί, οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ χειροκροτοῦν καὶ ἐπιδοκιμάζουν, οἱ συστηματικοὶ claqueurs τῶν παρασκηνίων καὶ ὑπερῴων. Ὑπάρχουν οἱ κομματικοὶ φίλοι καὶ οἱ δημοσιογράφοι καὶ οἱ ρεπόρτερ, εἰς οὓς πρέπει νὰ ἐπιδειχθῇ ὅλη ἡ ἐπιτευχθεῖσα πρόοδος, ὡς πρέπει νὰ ἐπιδαψιλευθοῦν ὅλαι αἱ περιποιήσεις καὶ νὰ παραχωρηθῇ ἡ τιμητικωτέρα θέσις καὶ ἐνώπιον τῶν ὁποίων νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ λογοδοσία. Μήπως ἐκ τοῦ ἀρθριδίου, τὸ ὁποῖον οὗτοι τὴν ἐπαύριον θὰ δημοσιεύσουν δὲν ἐξαρτᾶται ἡ καλὴ φήμη τοῦ σχολείου καὶ ἡ ὑπόληψις τοῦ καθηγητοῦ ἢ τῆς διδασκάλου, περὶ τῆς ἀξίας τῶν ὁποίων σπανιώτατα ὁ γράφων—ἀφοῦ τοὺς κρίνῃ ἐκ τῶν ἐξετάσεων—καὶ τὴν ἐλαχίστην ἔτι ἔχει ἰδέαν.

Ἔπειτα οἱ γονεῖς ἐννοοῦν νὰ ἴδουν τὰ ὀνόματα τῶν ἀριστευσάντων τέκνων των εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἐννοοῦν καὶ νὰ ἐκθέσουν εἰς τὰ ὄμματα ὅλου τοῦ κόσμου, τοῦ ψυχροῦ, τοῦ ἀπαθοῦς, τοῦ ἀδιαφόρου, τὰς προόδους τῶν προσφιλῶν των μικρῶν εἰς τὴν γεωγραφίαν καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα. Ἐννοοῦν τὸ ὄνομά των τὸ παιδικὸν νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ἀντικείμενον κρίσεων ἢ καὶ ἐπαίνων ἢ χλευασμῶν εἰρωνικῶν. Καὶ οὕτω αἱ ἐξετάσεις μεταβάλλονται εἰς ἓν εἶδος θεάματος διασκεδαστικοῦ καὶ ἐπιδεικτικοῦ ἐν ταυτῷ, ἐν τῷ ὁποίῳ ὅμως ὑπάρχει μία μεγίστη καὶ οὐσιωδεστάτη διαφορὰ μεταξὺ τῶν ἐδῶ καὶ τῶν ἄλλων θεατῶν. Ἐκεῖνοι διασκεδάζουν εἰς βάρος τοῦ πυροτέχνου, ἢ τοῦ καφεπώλου ἢ τοῦ θεατρώνου, τοῦ διοργανοῦντος τὴν διασκέδασιν. Ἐνῷ οἱ γονεῖς διασκεδάζουν εἰς βάρος καὶ ἀνεπανορθώτῳ ἐξαντλήσει καὶ ἀπωλείᾳ τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν δυνάμεων τῶν τέκνων των. Καὶ οἱ σπινθῆρες οἱ ἐκπεμπόμενοι ἀπὸ τοὺς διαυλακουμένους παιδικοὺς ὀφθαλμούς, καὶ αἱ φλόγες αἱ διοχετευόμεναι ἀπὸ τὰς πυρεσσούσας παρειὰς καὶ ἀπὸ τὰ καιόμενα ἐξ ἀγωνίας παιδικὰ χείλη, εἶναι πολλάκις αἱ μόναι ἰκμάδες τῆς ζωῆς, ἃς ἀσθενικαὶ φύσεις ἐγκλείουν ἐν ἑαυταῖς, καὶ μὲ τὴν ἐξάντλησιν τῶν ὁποίων σβέννυται πᾶς ὀργασμός, πᾶν πρὸς τὴν ὁδὸν τῆς ζωῆς πτερύγισμα τοῦ μικροῦ θύματος, τὸ ὁποῖον ζητεῖ ταχέως ἀπὸ τὸν θάνατον τὴν ἡσυχίαν, ἣν οἱ ἐν τῇ ζωῇ φίλτατοί του τόσῳ ἀπόνως καὶ ἀσκόπως τῷ ἀπεποιήθησαν.

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΟΥΤΟΣ

Β΄.

Τὸ θρησκευτικὸν αἴσθημα καὶ ὁ ἔρως τῆς πατρίδος κατέχουσι σπουδαίαν θέσιν ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ, ἀπεικονίζουσι δὲ τὸν μυστικισμὸν τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐγράφη. Ὁ ὁδοιπόρος καὶ οἱ σύντροφοί του μοναχοὶ συνδιαλέγονται περὶ πάντων τῶν ἀείποτε ἀπασχολησάντων τοὺς Ἕλληνας, ἤτοι περὶ εὐσεβείας, λατρείας καὶ θρησκείας· τὸ κινοῦν ὅμως τὸ διαφέρον καὶ τὸ χαρακτηρίζον τὸ ποίημα εἶναι ὁ ἔρως τοῦ Ὁδοιπόρου.

Ὁ Παναγιώτης Σοῦτσος ἔγραψε πλὴν τοῦ Ὁδοιπόρου, τῶν γαλλικῶν Ὠδῶν καὶ τῶν λυρικῶν αὐτοῦ ποιήσεων, τέσσαρας τραγῳδίας εἰς στίχους: τὸν Ἄγνωστον, τὸν Καραΐσκον, τὸν Βλαχάβαν καὶ τὸν Μεσίαν. Πάντα ταῦτα τὰ δράματα εἶναι ἀσθενῆ τήν τε πλοκὴν καὶ τοὺς χαρακτῆρας. Ἕκαστον αὐτῶν περιέχει ὡραίους στίχους πλήρεις ὑψηλῆς φιλοπατρίας, ἀλλὰ τὸ δραματικὸν στοιχεῖον ἐλλείπει. Ὡς ὁ Ἀλέξανδρος ὑπῆρξεν ἐξόχως σατιρικὸς ποιητής, οὕτω καὶ ὁ Παναγιώτης, εἰς πᾶν ὅ,τι ἔγραψε, διατελεῖ λυρικὸς ποιητής.

Μὴ ἀρκεσθεὶς εἰς τὴν ἐπιρροὴν ἣν ἐξήσκει ὡς ποιητής, ὁ Παναγιώτης ἠθέλησε νὰ συστηματοποιήσῃ τὰς ἰδίας θεωρίας, περὶ τοῦ τρόπου τοῦ γράφειν τὴν ἑλληνικήν, ἀλλ' αἱ θεωρίαι αὐτοῦ ἦσαν τόσον αὐθαίρετοι, ὥστε ἐδέησε νὰ μεταποιήσῃ τὸν Ὁδοιπόρον, ὅπως διορθώσῃ τοὺς γραμματικούς του τύπους κατὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ εἰσαγόμενον ἀρχαΐζον ὑπόδειγμα. Ἀλλ' οὕτω ἐχειροτέρευσε τὸ ποίημά του καὶ συνάμα ἀπέδειξεν ὅτι ἦτο σφαλερὸν τὸ σύστημα αὐτοῦ. Τὸ ἐπὶ τούτῳ δημοσιευθὲν βιβλίον του, οὗτινος ἡ πλήρης ἀξιώσεων ἐπιγραφή, ἡ Νέα Σχολή, ἐμφαίνει ἀρκούντως ὅτι παρίστατο ὡς μύστης νέας φιλολογίας, ἐξέθεσεν αὐτὸν εἰς ἐπικρίσεις τοῦ γέροντος καθηγητοῦ Ἀσωπίου, ἑνὸς τῶν λογιωτέρων ἑλληνιστῶν τῆς Ἑλλάδος μετὰ τὸν Κοραῆν, καὶ συνεπῶς ἀρμοδιωτέρου κριτοῦ, προκειμένου περὶ τοιούτου ζητήματος.

Ἐν συγγράμματι εὐφυεστάτῳ ἅμα καὶ ἐπιστημονικῷ, ὁ Ἀσώπιος ἀπεδείκνυε τὸ γελοῖον τῶν ἀξιώσεων τῆς νέας σχολῆς, ἐξετάζων δὲ λεπτομερῶς τὸ σφαλερὸν τῶν φιλολογικῶν συστημάτων, τῶν προτιθεμένων νὰ σταματήσωσι τὴν ζωήν, ὡς ὁ Ἰησοῦς ἐσταμάτησε τὸν ἥλιον, καὶ νὰ ἐκφράσωσι νέα αἰσθήματα δι' ἀπηρχαιωμένων τύπων, ἀναλαμβάνει τὴν ὑπεράσπισιν τῆς συνήθους ποιητικῆς γλώσσης.

Τὸ γλωσσικὸν τοῦτο ζήτημα ὑπῆρξε καὶ διατελεῖ ἔτι θέμα συζητήσεων καὶ μελέτης ἐν Ἑλλάδι. Παρὰ τοῖς Γάλλοις ὁ Βίκτωρ Οὐγγὼ τὸ ἔλυσεν. Ἐν τῇ πραγματείᾳ ἡμῶν ταύτῃ θὰ λάβωμεν ἀφορμὴν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς αὐτό, ὅπως καταστήσωμεν τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις γνωστοὺς τούς τε ἱστορικοὺς καὶ τοὺς κατὰ παράδοσιν λόγους τοὺς ὑποτρέφοντας τοιαύτας συζητήσεις. Δὲν θὰ ἐπέμβωμεν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο πλειότερον ἢ ὅσον ἐπιτρέπεται εἰς ξένον, ἀλλ' ἐξετάζοντες αὐτὸ θὰ βασισθῶμεν εἰς τὰ περὶ γλωσσολογίας πορίσματα τῆς ἐπιστήμης καὶ εἰς τὴν φιλολογικὴν πεῖραν, ὡς εἰς νόμους τοὺς ὁποίους οἱ λόγιοι καὶ οἱ συγγραφεῖς δὲν δύναται ἀτιμωρητεὶ νὰ διεκφύγωσιν.

Ὁπωσδήποτε τὸ ὄνομα τοῦ Παναγιώτου Σούτσου καὶ τὸ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δὲν δύνανται νὰ λησμονηθῶσιν ἐν Ἑλλάδι. Ἀμφότεροι κατέχουσι σπουδαίαν θέσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας ἕνεκα τῆς ἐπιρροῆς ἣν ἐξήσκησαν μᾶλλον, ἢ διὰ τὴν ποιητικὴν αὐτῶν μεγαλοφυΐαν.

Δ΄.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗΣ

Ὁ κ. Ἀλέξανδρος Ραγκαβῆς εἶνε ὁ ὕστατος ἀντιπρόσωπος τῆς σχολῆς ταύτης. Γεννηθεὶς ἐν Κωνσταντινουπόλει τῷ 1810, υἱὸς τοῦ Ἰακώβου Ραγκαβῆ, τοῦ ἐπιτυχοῦς μεταφραστοῦ τῶν

ἀριστουργημάτων τοῦ γαλλικοῦ θεάτρου, ἀνεψιὸς τοῦ Ρίζου Νερουλοῦ, συμπατριώτης τῶν Σούτσων, κατέλαβεν ἐπαξίως ἐν τῇ ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ τὴν θέσιν, εἰς ἣν ἡ καταγωγή του τὸν προώριζεν.

Ὁ κ. Ραγκαβῆς ἔγραψε πολλὰ εἰς εἴδη διάφορα καὶ περὶ διαφόρων ἀντικειμένων. Καὶ ἡ δημοσία δὲ ὑπηρεσία του ἀπερρόφησε πολὺ τοῦ καιροῦ του, καθόσον μάλιστα ἐχρημάτισε καὶ ὑπουργὸς καὶ πρεσβευτὴς εἰς περιστάσεις σπουδαίας. Διατελέσας καθηγητὴς τῆς ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τῶν Ἀθηνῶν, ἐδημοσίευσεν ἀξίαν λόγου ἱστορίαν τῆς ἀρχαίας καλλιτεχνίας, καὶ δύο τόμους ἑλληνικῶν ἐπιγραφῶν. Ἐδημοσίευσεν ἑλληνικὰς καὶ γαλλικὰς χρηστομαθείας, συγγράμματα μαθηματικά, γραμματικὴν τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς. Ὑπῆρξε συντάκτης ἢ συνεργάτης διαφόρων περιοδικῶν, μιᾶς πολιτικῆς ἐφημερίδος καὶ ἑνὸς λεξικοῦ. Ἔγραψε διηγήματα καὶ μυθιστορήματα, ὧν τινα μετεφράσθησαν εἰς τὴν γαλλικήν. Πρὸς τοῖς ἄλλοις ὁ κ. Ραγκαβῆς ἐδημοσίευσε καὶ μεταφράσεις ποικίλας ἀπὸ παιδικῶν βιβλίων, ὡς τοῦ Ροβινσῶνος Κρουζοέ, ἕως τῶν παραλλήλων βίων τοῦ Πλουτάρχου. Ἡ ἐργατικότης αὐτοῦ ὑπῆρξε θαυμασία, ἡ γονιμότης ἔκτακτος.

Ἡ κριτικὴ ἔψεξεν ἐνίοτε τὸν κ. Ραγκαβῆν δι' αὐτὰ ταῦτα τὰ προτερήματά του. Τὸν κατέκρινεν ὡς σπαταλήσαντα τὴν ἀδιαφιλονείκητον εὐφυΐαν αὐτοῦ· πολλοὶ δ' ἰσχυρίσθησαν ὅτι ἐὰν παρῆγεν ὀλιγώτερον θὰ παρῆγε βελτίονα ἔργα. Ἐν τοσούτῳ δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν ὅτι ὁ κ. Ραγκαβῆς ἤρξατο τοῦ φιλολογικοῦ αὐτοῦ σταδίου ἐν Ἑλλάδι, ἐν ᾧ χρόνῳ οἱ λόγιοι ἦσαν τόσον εὐάριθμοι ἡ δὲ φιλομάθεια τοσαύτη, ὥστε ἤθελεν εἶσθαι ἐγωϊσμὸς ἐὰν ἀφιεροῦτο εἰς εἰδικὸν διανοητικῆς ἐργασίας κλάδον. Ἦτο τότε καθῆκον τῶν λογίων νὰ πολλαπλασιάζωσιν, οὕτως εἰπεῖν, ἑαυτούς.

Τοῦτο ἐν ἐπιγνώσει ἔπραξεν ὁ κ. Ραγκαβῆς, παρέχων ἀφειδῶς τὸν διανοητικὸν αὐτοῦ πλοῦτον. Οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑποτιμήσῃ τοὺς θριάμβους του ἢ νὰ μειώσῃ τὴν ἀξίαν αὐτῶν, δικαίως δὲ δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἐτίμησε τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν φιλολογίαν της.

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ — **Εὐφρασία Κετσέα**

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΗΡΙΟΝ

Τὴν 22 Ἰανουαρίου κατὰ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν τῆς πρωΐας ἐκπυρσοκρότησις ἀντήχησεν ἐν τῷ ὑπερῴῳ οἰκίας τινὸς τῆς ὁδοῦ Π... Ρ... Γραῖά τις γείτων, πτοηθεῖσα κατῆλθεν ἐν βίᾳ, ἵνα εἰδοποιήσῃ τὸν θυρωρόν, ὅστις ἔτρεξεν εἰς τὸν πλησίον ἀστυνομικὸν σταθμόν. Ὁ ὑπαστυνόμος ἀφιχθεὶς ἐκάλεσε κλειθροποιόν τινα, ὅστις ἤνοιξε τὴν θύραν. Ἐπὶ τῆς κλίνης ἔκειτο νεκρὰ νεαρά τις γυνή, πλησίον τις δὲ νεανίας τις, ἔχων τὸν κρόταφον τρυπημένον διὰ σφαίρας περιστρόφου. Μέγα φύλλον γεγραμμένον χάρτου εὑρέθη ἐπὶ τοῦ θηκίου τῆς ἑστίας.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ:

22 Ἰανουαρίου (ἀγνοῶ τί ὥρα εἶναι).

Χθὲς ἔμενον 14 σολδία ἐν τῇ οἰκίᾳ· ἐξ αὐτῶν ἐξώδευσα 13, ἀγοράσας ἡμίσειαν λίτραν ζωμοῦ, μίαν λίτραν ἄρτου, δύο σολδίων τυρόν, καὶ εἰκοσάλεπτον κηρίον.

Ὑπῆρχεν ἀκόμη ὀλίγον ἔλαιον ἐν τῇ λυχνίᾳ· ἐθέρμανα τὸν ζωμὸν ἐπ' αὐτῆς. Ἐπρογευματίσαμεν, ἡ Ἀλίνη καὶ ἐγώ. Ἐκείνη δὲν ἠδύνατο νὰ κατακλιθῇ τὴν ἱκέτευσα νὰ καταβάλῃ προσπάθειάν τινα. Μὲ ὑπήκουσεν. Ὁ ζωμὸς ἐφάνη ὠφελήσας αὐτὴν κάπως. Κατόπιν κατεκλίθη ἐκ νέου.

Τῇ εἶπον:

— Ἐξέρχομαι, φίλη μου. Ἀνάπαυσου. Ὑπάγω νὰ εὕρω τὸν φίλον μου Ξ... Πάντοτε ὑπῆρξεν εὐμενὴς πρός με. Δὲν θὰ μὲ ἐγκαταλείψῃ. Ἐὰν δὲν τὸν εὕρω εἰς τὸ γραφεῖόν του θὰ ὑπάγω νὰ τὸν ἀναμείνω εἰς τὸ καφφενεῖον.

— Εἴθε νὰ ἐπιτύχῃς! εἶπεν ἐκείνη καὶ ἀμέσως ἀπεκοιμήθη.

Περιηρχόμην τὴν πόλιν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν.

Εἶδον τὸν Α... μακρόθεν. Ἐκεῖνος ἐπίσης μὲ εἶδε. Ἀλλὰ διῆλθε τὴν λεωφόρον κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν ὅπως μὴ μὲ συναντήσῃ.

Τρεῖς νέαι καὶ τρεῖς νέοι συνεζήτουν βαδίζοντες πρὸ ἐμοῦ, περὶ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ἑστιατορίου εἰς ὃ θὰ ἐγευματίζον καλῶς, ἐγέλων δὲ καὶ ἐφιλονείκουν ταυτοχρόνως.

Παρετήρησα τὸν Β... Ἀνήρχετο ἐφ' ἁμάξης ἥτις ἀπῆλθε καλπάζουσα. Εἶναι καλὸς νέος. Δὲν πιστεύω νὰ μὲ εἶδεν. Ἀτυχία!

Περιεπλανήθην μεταξὺ τοῦ πλήθους· μεταξὺ τῶν ἀδιαφόρων. Γυναῖκες ἵσταντο πρὸ τῶν καταστημάτων τῶν ραπτριῶν καὶ τῶν χρυσοχόων. Ἄνδρες ἐπήγαινον, ἤρχοντο, πολυάσχολοι. Μὲ ὤθουν· ἀλλ' οὐδὲν ἠσθανόμην. Κατὰ τὴν ἕκτην, ἀπήντησα πρὸ τοῦ Χρηματιστηρίου τὸν Κ... Μὲ ἠρώτησε πῶς ἔχω. Καλῶς, καὶ σύ; Μοὶ προσέφερεν ἄψινθον εἰς τὸ πλούσιον καφενεῖον. Ὁποία πικρὰ εἰρωνεία! Ἀπεποιήθην.

Ἰδοὺ ὁ Ξ... Ἐπλησίαζε τὸ πλάγιον καφενεῖον. Μὲ εἶδεν. Ἦλθε πρός με ἔλαβε τὸν βραχίονά μου, καὶ μὲ ἠνάγκασε νὰ εἰσέλθω, μετ' αὐτοῦ.

— Αἴ λοιπόν! μοὶ εἶπε, δὲν εὑρίσκεσαι καλά, πτωχέ μου Μάρκε;

— Ὄχι δὲν εὑρίσκομαι οὐδόλως καλά...

— Ἀ βέβαια τὸ θέατρον, τὸ μυθιστόρημα, εἶναι ὡραῖα! ἀλλ' εἶναι μακρά, δύσκολα· καὶ πλὴν τούτου χρειάζεται τύχη, τύχη! Ἐν τοσούτῳ ὁ στόμαχος εἶναι ἀπαιτητικός· δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ἀληθές. Ἀλλά, στάσου! πρέπει νὰ καταχωρήσῃς κανὲν ἄρθρον μου ἐν τῇ ἐφημερίδι σου... Διακοσίας ἢ τριακοσίας γραμμάς.

— Διατί ὄχι, ἀγαπητέ μου Μάρκε; Δι' ἀπόψε ἡ ἐφημερίς μου εἶναι ἑτοίμη· ἀλλὰ φέρε μου αὔριον διακοσίας γραμμὰς συντεταγμένας ζωηρῶς, ἐλαφράς. Τὰ συμβεβηκότα τῆς ἡμέρας εἶναι κατάλληλα. Δὲν σοῦ ἀναθέτω τίποτε περισσότερον. Καὶ ἡ Ἀλίνη; ἠρώτησε.

— Κακῶς, ἀγαπητέ μου φίλε, πολὺ κακῶς!

— Ἡ δυστυχής!

— Ἡ δυστυχής!

Καὶ τότε κατεστρώσαμεν τὸ θέμα τοῦ ἄρθρου. Ὁ Ξ... εἶναι εὐφυὴς νέος. Γνωρίζει ἀκριβῶς τί εἶναι κατάλληλον διὰ τοὺς ἀναγνώστας του. Μοὶ προσέφερεν ἐν εἰκοσάφραγκον διὰ τὰς ἀνάγκας μας.

Ἐγὼ ἀπεποιήθην νὰ τὸ δεχθῶ. Ἐκεῖνος τὸ ἀφῆκεν ἐπὶ στιγμὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἀγὼν ἐλάμβανε χώραν ἐν ἐμοὶ ὡς καὶ

ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ φίλου μου. Τὸ ἠσθανόμην. Δὲν ἐτόλμα νὰ μοὶ προσφέρῃ αὐτὸ τὸ νόμισμα, καὶ μοὶ εἶπε:

— Λάβε, Μάρκε, ἀπέναντι τοῦ ἄρθρου σου.

Ἐφοβεῖτο μὴ μὲ προσβάλῃ. Καὶ ἐγὼ ἀπέστρεψα τὸ βλέμμα μου ἀπὸ τῶν χρημάτων αὐτῶν, ἔκυψα ἐν τῷ μόλις περιέχοντι σταγόνας τινας ποτηρίῳ μου, διὰ νὰ μὴν ἴδῃ τὸ ἐρύθημά μου, οὐδὲ τὴν ἄπληστον ἐπιθυμίαν, ἣν τὸ βλέμμα μου πρέπει νὰ ἐξέφραζε. Τότε ἔλαβε τὸ νόμισμα καὶ τὸ ἐπανέθεσε ὡσεὶ μετὰ λύπης εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Ἀπεχωρίσθημεν, ἐκεῖνος, εἶμαι βέβαιος, δυσαρεστημένος διὰ τὸν δισταγμόν του· ἐγὼ πλήρης εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν εὐγενῆ του ψυχικὴν ὁρμήν, ἣν ἐμάντευον καὶ συνάμα πλήρης πικρῶν μομφῶν διὰ τὴν δειλίαν ἢ μᾶλλον τὴν ὑπερηφάνειάν μου ἕνεκα τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἠδυνάμην νὰ φέρω εὐχάριστόν τι ἔδεσμα, οὐδ' ἓν ἁπλοῦν πορτοκάλλιον εἰς τὴν πτωχήν μου Ἀλίνην. Ἐπανῆλθον οἴκοι. Θὰ ἦτο ἡ ἑβδόμη καὶ ἡμισεία. Τὸ δωμάτιον ἦτο βυθισμένον ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ἡ Ἀλίνη μὲ εἶπε:

— Πόσον ἤργησας.

Τότε ἤναψα τὸ κηρίον. Ἐν τῇ λυχνίᾳ δὲν ὑπῆρχε πλέον ἔλαιον. Ἡ Ἀλίνη ἔπιε τὸν ἀπὸ τῆς πρωΐας μένοντα ψυχρὸν ζωμόν. Ἐγὼ ἀπετελείωσα τὰ φλογώματα τοῦ ἄρτου.

Διηγήθην τῇ Ἀλίνῃ λεπτομερῶς τὰ συμβάντα. Εἶπεν ὅτι δὲν τὴν ἐξέπληττεν ἡ διαγωγὴ τοῦ Α... Πολὺ ἠὐχαριστήθη ὅτε τῇ ἀνήγγειλα ὅτι ὁ Ξ... μοὶ παρήγγειλε νὰ γράψω ἓν ἄρθρον. Ἐπεδοκίμασε τὸν δισταγμόν μου τοῦ νὰ δεχθῶ τὸ χρυσοῦν εἰκοσάφραγκον. Ἔκυψα τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ μὴν ἴδῃ ὅτι πραγματικῶς ἦτο μᾶλλον ἀπὸ δειλίαν ἢ ὑπερηφάνειαν. Μοὶ εἶπεν ὅτι ἐπὶ τέλους δὲν ἔχομεν νὰ ὑποφέρωμεν ἢ μίαν ἡμέραν.

— Αὔριον θὰ εὕμεθα πλέον τυχηροί. Ἐὰν ὑποπτεύωνται τὴν στενοχωρίαν μας, οὐδεὶς τοὐλάχιστον εἶναι βέβαιος περὶ αὐτῆς. Αὐτὸ εἶναι κάτι. Καὶ ἐπὶ τέλους δὲν δύνανται νὰ εἴπωσιν ὅτι ἐτείναμεν τὴν χεῖρα!

Ἐνηγκαλίσθην θερμῶς τὴν δυστυχῆ μου Ἀλίνην. Ἐκείνη μοὶ ἀνταπέδωκε τὰς θωπείας μετὰ περισσοτέρας τῆς συνήθους ζέσεως. Ἠρώτησα αὐτὴν διατὶ καὶ μοὶ ἀπήντησε γελῶσα.

— Διότι εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ!

Τέλος, ἀκτὶς ἐλπίδος ἔλαμψεν ἐν τῇ καλύβῃ μας.

Ἤρχισα τὸ ἄρθρον μου. Θὰ εὑρεθῶσι δύο φύλλα αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ θηκίου τῆς ἑστίας. Ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρησα. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ ἀθλιότης καὶ ἡ πεῖνα δὲν εἶναι κατάλληλοι διὰ νὰ παράγωσι διασκεδαστικὰς καὶ πρωτοτύπους ἰδέας. Ἔκαμνε ψῦχος ὑγρόν, διαπεραστικόν. Ἤμην δύσθυμος καὶ παγωμένος. Ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια, νομίζω, εἶχε κτυπήσει πρὸ ἀρκετῆς ὥρας. Ἡ Ἀλίνη ἀνηγέρθη αἰφνιδίως ἐπὶ τῆς κλίνης μας.

— Τί ἔχεις, τὴν ἠρώτησα.

— Ὦ! πόσον ὑποφέρω! πόσον ὑποφέρω! Καὶ ἔφερε τὴν συνεσπασμένην χεῖρά της ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Ποῦ;

— Ἐδῶ!... ἡ καρδία!

Ἠγέρθην· ἔλαβε τὰς χεῖράς μου εἰς τὰς ἰδικάς της.

— Ἀλλά, τῇ εἶπον, προσπαθῶν νὰ μειδιάσω, ἔτσι δὲν γράφεται τὸ ἄρθρον μου!

— Ὦ! μὴ φεύγῃς! μὲ ἱκέτευσε .... Μεῖνε αὐτοῦ .... μεῖνε .... Δός μοι τὰς χεῖρας σου .... Ὅταν εἶσαι αὐτοῦ .... οὕτως .... ὑποφέρω ὀλιγώτερον....

Ἔμεινα ὑπακούων, θλίβων τὰς χεῖρας της, ὁμιλῶν, παρηγορῶν αὐτήν, ὅσον ἠδυνάμην.

Πόσος χρόνος παρῆλθε; Δὲν γνωρίζω. Αἴφνης, ἡ Ἀλίνη ἔστρεψε τὸ πρόσωπον πρὸς τὸν τοῖχον.

Κατόπιν ἔρρηξε κραυγήν.

— Ἐκεῖ! ἐκεῖ! εἶπεν, ὡσεὶ ἔβλεπε κινούμενα πρόσωπα, φάσματα, ἅτινα τὴν ἐφόβιζον. Ἐντούτοις ἡσύχασε κατόπιν ἐπὶ στιγμὴν καὶ εἶπε πάλιν:

— Πόσον ὑποφέρω! ὦ! πόσον ὑποφέρω!

Ἔστρεψεν ἐκ νέου τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸν τοῖχον, ἐψιθύρισεν ἀκαταλήπτους τινὰς λέξεις καὶ ἐπανέπεσεν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου μετ' ἀδυνάτου γογγυσμοῦ.

Τὸ κηρίον — τὸ τελευταῖον κηρίον μας — καὶν μέχρι τέλους, ἔρριψε τελευταῖαν λαμπηδόνα. Καπνὸς ἀνῆλθε. Κατόπιν τίποτε πλέον.

— Ἀλίνη! Ἀλίνη! ἔκραξα. Δὲν μὲ ἤκουε πλέον!

Τότε ἡ συμφορά μου μὲ ἠφάνισεν. Ἠσθάνθην ὡσεὶ κτύπον σφύρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου. Εἶχον ἐκμηδενισθεῖ, καταστραφῆ.

Ἔμεινα ἐκεῖ, ἀδρανὴς ὡς κτῆνος, κρατῶν μηχανικῶς τὸ ψυχρὰς χεῖρας της, μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ ὑποφώσκουσα ἡμέρα μὲ ἐβεβαίωσε περὶ τῆς τρομερᾶς καταστροφῆς μου.

Εἶναι παράδοξον! δὲν ἔκλαυσα! Δὲν κλαίω, δὲν δύναμαι νὰ κλαύσω. Τὰ πάντα μοὶ παρουσιάζονται καθαρά, τὰ πάντα, ἐκτὸς τοῦ τί συνέβη ἀφ' ὅτου τὸ κηρίον ἐσβέσθη ὁμοῦ μετὰ τῆς δυστυχοῦς Ἀλίνης μου, μέχρι τῆς αὐγῆς. Ἂς ἐξηγήσῃ ὁ δυνάμενος αὐτὸ τὸ φυσικὸν φαινόμενον. Ἴσως ὁ φίλος μου Ζ... ... ὁ ἰατρὸς δυνηθῇ. Ἐγὼ δὲν ἔχω καιρόν. Βιάζομαι.

Οὐδὲν μοὶ μένει ἐπὶ τῆς γῆς· τί νὰ κάμω πλέον; Ἀπώλεσα τὴν ἰσχύν μου καὶ τὴν ἐλπίδα μου μετὰ τῆς ἀξίας συντρόφου, ἥτις μὲ ὑπεβάσταζε καὶ μὲ ἐνεθάρρυνεν ἐν ταῖς δοκιμασίαις μου.

Θὰ ἴδω ἂν θὰ δυνηθῶ νὰ τὴν ἀπαντήσω καὶ πάλιν.

Μάρκος Ζερβίᾶ.

Ὁ ὑπαστυνόμος, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς λυπηρᾶς αὐτῆς ἐπιστολῆς, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του, τὴν ἐπανέθεσε δὲ βραδέως ἐν τῷ φακέλλῳ ψιθυρίζων: «πτωχὲ νέε!».

Μελίτη 19|1 Μαΐου 1891.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Ὄλγα Κούζη.

ΑΠ' ΑΘΗΝΩΝ ΕΙΣ ΣΙΚΑΓΟΝ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΤΑΞΕΙΔΙΩΤΙΔΟΣ

Μ΄.

Σᾶς συνέβη βεβαίως, ὅταν ταξειδεύετε καὶ μεταβαίνετε εἰς ξένους τόπους νὰ καταλαμβάνεσθε ἀπὸ ἓν εἶδος μεθυστικῆς περιεργείας καὶ νὰ τρέχητε καθ' ἑκάστην, ἀκαταπαύστως ἀπὸ πρωΐας μέχρι μεσονυκτίου, χωρὶς οὐδόλως νὰ αἰσθάνησθε τὴν ἀνάγκην νὰ ἀναπαυθῆτε. Τοῦτο παρατείνεται πολλάκις πέραν τοῦ μηνός, ἀλλὰ δύσκολον καὶ μετὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ πυρετώδης αὐτὴ ἀεικινησία. Διὰ μιᾶς ὅλαι αἱ δυνάμεις καταπίπτουν, οἱ μῦς ἐξανίστανται, τὰ νεῦρα δὲ καὶ αἱ αἰσθήσεις ἀρνοῦνται πᾶσαν συνεργασίαν των. Εἶναι ἓν εἶδος πλήρους, τελείας ἐξαντλήσεως, ὑφ' ἧς τέλος κατελήφθημεν καὶ ἡμεῖς.

Ἡ ἀνάγκη νὰ μείνωμεν μίαν ἡμέραν κλινήρεις χωρὶς νὰ εἴμεθα ἀσθενεῖς, μακρὰν πάσης κινήσεως, πάσης ζωῆς μᾶς ἐπεβάλλετο. Εἰδοποιήσαμεν ἐγκαίρως τὴν φιλοξενοῦσάν μας κυρίαν περὶ τούτου, ἐκλείσαμεν τὰς θύρας μας, ἀπεποιήθημεν ὡρισμένως πᾶσαν περιποίησιν, ἐξηπλώθημεν ὡς φακίραι ἀκίνητοι ἐντὸς τῶν κλινῶν μας, ἐκλείσαμεν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀνεπαυόμεθα.

Ὁ νοῦς, ἡ φαντασία, ἡ διάνοια ἔκαμαν τὸ ἴδιον. Οὔτε σκέψεις, οὔτε ὄνειρα, οὔτε σχέδια, οὔτε εἰκόνες. Τὸ πνεῦμα, τὸ ἀεικίνητον τοῦτο κέντρον πάσης ζωῆς καὶ ἐνεργείας, εἶχεν ἐπίσης ἀποκάμει, ἀκριβῶς ὡς τὸ ὡρολόγιον, τοῦ ὁποίου ἀφοῦ ὑπερβολικὰ ἐντείνομεν τὰς ἁλύσεις, σταματᾷ, ἀδυνατοῦν νὰ ἀνθέξῃ εἰς τὴν μεγάλην ταύτην ὁρμήν.

Καὶ ἐξελέξαμεν ἀληθῶς τὴν ἡμέραν μας. Ἦτο Κυριακή. Ἔξω ἡ βροχὴ ἔπιπτεν ἐπίμονος, μονότονος. Ὁτὲ πυκνοτέρα καὶ ἄλλοτε ἀραιοτέρα, ἀλλὰ διαρκῶς φαιά, σκοτεινή, ἀπελπιστική, καὶ τὸ λεπτὸν μετάλλινον σκοτεινὸν δικτυωτὸν τῶν παραθύρων μας προσέδιδεν εἰς τὴν ἀπέραντον τῆς λίμνης ἔκτασιν ὄψιν ὡσεὶ καπνισμένην, εἰς ἣν μυριάδες μόρια μαύρης αἰθάλης ἐφαίνοντο ἐγκατεσπαρμένα.

Ἐκράτησα ἐπὶ πολὺ διαρκῶς κλειστοὺς τοὺς ὀφθαλμούς. Τόσον πολύς, τόσον μακρὸς μοὶ ἐφάνη ὁ χρόνος αὐτός, ὥστε ὅταν τέλος ἐνόμιζον ὅτι εἶχε νυκτώσει, ἠγέρθην νὰ ἀνοίξω ὀλίγον τὸ παράθυρον, δι' ἀνανέωσιν τοῦ ἀέρος.

Ἡ ὥρα ἦτο μόλις ἡμίσεια μετὰ μεσημβρίαν, καὶ ὁ οὐρανὸς ἤρχιζε νὰ φέγγῃ αἰθριώτερος προς τὸ ἄκρον τοῦ ὁρίζοντος, ὑποσχόμενος μεταβολὴν ἀτμοσφαιρικήν. Εἰς τὸ παρὰ τὰ δωμάτιά μας διαμέρισμα, τὸ συνήθως ἥσυχον, ὡς ἀκατοίκητον ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἠκούετο ἀσυνήθης κίνησις.

Θὰ εἶναι νέοι φιλοξενούμενοι, διότι ἐγίνωσκον, ὅτι ὅλον τὸ διαμέρισμα ἐκεῖνο ἦτο προωρισμένον διὰ ξένους. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω, χωρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶ, εἶχον ἤδη πλυθῆ, κτενισθῆ. Ἠσθανόμην ἐμαυτὴν τόσον ἥσυχον, τόσον ἀναπαυμένην, ὥστε ἤρχισα νὰ σκέπτωμαι πῶς θὰ διηρχόμην τὰς μεταμεσημβρινάς μου ὥρας. Μόλις ἤνοιξα τὴν θύραν τοῦ δωματίου μου καὶ ἡ Ἄννα, ἡ μαύρη θαλαμηπόλος, εὑρίσκετο ἔξωθεν αὐτῆς. — Ἠλπίζα πάντοτε ὅτι ἡ κυρία δὲν θὰ ἦτο ὅλην τὴν ἡμέραν ἀσθενής, ὡς εἶχε προαγγείλει ἀπὸ χθές, μοὶ εἶπεν.

Ἡ μυστεία ἑνὸς ἱερέως.

Τὴν ἠρώτησα ποῖοι ἦσαν οἱ νέοι γείτονές μας. — Εἰς ἱερεὺς μὲ τὴν σύζυγον καὶ μὲ τὰ δύο τέκνα του, μοὶ ἀπήντησεν. Θὰ διέλθουν ἐδῶ δέκα πέντε ἡμέρας ἵνα ἐπισκεφθοῦν τὴν ἔκθεσιν. Ἀλλὰ ἡ κυρία θὰ τοὺς ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ διαμέρισμά σας διότι τὰ μικρὰ θὰ σᾶς ἐνοχλοῦν ἴσως.

Ἐν τῷ μεταξὺ εἰς κύριος νεώτατος ἔτι, μὲ μύστακας μεγάλους, ἐπιμελῶς ἀνεστραμμένους, μὲ γένειον Ἐρρίκου Δ΄, ἐξῆλθε τῆς παρακειμένης θύρας. Ἔφερε φράκον, ὑψηλὸν μεταξωτὸν πῖλον, ἐν γένει δὲ ἡ στάσις, ἡ ἐνδυμασία, ἡ εὐκαμψία καὶ ἡ χάρις του, πᾶν ἄλλον ἢ ἱερέα ἐμαρτύρουν.

Αὐτὸς ἐν τούτοις ἦτο ὁ ἱερεύς. Κατῆλθον ὄπισθεν αὐτοῦ. Ἕτερος κύριος, νεώτερος τούτου, τὸν ἀνέμενεν εἰς τὴν πρώτην αἴθουσαν. Ἦτο καὶ ἐκεῖνος ἱερεύς, ἀλλ' ἄγαμος ἢ μᾶλλον ὑποψήφιος γαμβρός. Τρεῖς τέσσαρες νεάνιδες, εὐειδεῖς, χαρίεσσαι, πολυτελῶς ἐνδεδυμέναι, ὡς ὅλαι αἱ Ἀμερικανίδες ἐνδύονται, εὑρίσκοντο εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον. Ἔδραμον ὅλαι εἰς συνάντησιν τῶν δύο λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου. Ἡ ὡραιοτέρα παρεπονεῖτο πρὸς τὸν νέον ἱερέα πῶς ἐβράδυνε νὰ ἐπανέλθῃ, ἐνῷ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι πρὸ μηνὸς θὰ εὑρίσκετο εἰς Σικάγον. Ἐκεῖνος ἐδικαιολογεῖτο, ὡς ἠδύνατο, ἐνῷ ἡ οἰκοδέσποινα ἐξελθοῦσα ἐν τῷ μεταξὺ μοὶ παρουσίαζε τοὺς νέους τούτους ξένους της. Ὁ εἷς ἦτο πρεσβυτεριανὸς καὶ ὁ ἄλλος εὐαγγελιστής, αἱ τρεῖς ἐκεῖναι κορασίδες εἰς τρία διάφορα ἀνῆκον δόγματα.

Ἐνῷ ἄλλος παρηκολούθουν τὸ ἀθῶον flirt τοῦ νέου ἱερέως, ὅστις μᾶλλον ὡμοίαζε πρὸς χαριέστατον Παρισινὸν τοῦ συρμοῦ, ἡ μία ἐκ τῶν κορασίδων ἐκείνων μοὶ ἐξήγει τὴν διαφορὰν τῶν δογμάτων, προσθέτουσα ὅτι ὑπάρχουν ἴσως εἰς τὸ Σικάγον περισσότερα δόγματα παρὰ ναοί, χωρὶς τοῦτο οὐδεμίαν νὰ ἐπιφέρῃ σύγχυσιν ἢ ἀσυμφωνίαν μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῶν διαφόρων αἱρέσεων. Ὁ εἷς σέβεται τὰς πεποιθήσεις τοῦ ἄλλου, προσέθηκε, καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν εἶναι ἐλεύθερος συμφώνως πρὸς τὰς ἀρχὰς καὶ πεποιθήσεις του νὰ ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τὸν θεὸν καὶ τὴν ἐκκλησίαν του, χωρὶς διόλου νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰς δοξασίας καὶ τὰς πεποιθήσεις τοῦ ἄλλου.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ νέος ἱερεὺς εἶχεν ἀπομακρυνθῆ μετὰ τῆς ὡραίας συντρόφου του. Ἐκείνη εἶχε λάβει θέσιν παρὰ τὸ ὄργανον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀνέκρουεν ὡραῖον ὕμνον, ὃν ὁ ἱερεὺς ἔψαλλεν εἰς θαυμασίως ἠχηρὰν καὶ μελῳδικωτάτην φωνὴν βαρυτόνου. Ἡ κόρη ἐφαίνετο ἀληθῶς γοητευμένη, μαγευμένη ἀπὸ τὴν ὡραίαν ἐκείνην ἀνδρικὴν φωνήν, τὴν τόσῳ γλυκεῖαν καὶ τόσῳ περιπαθῆ. Ἦτο ὡχρά, πολὺ ὡχρά, καὶ ἀποτόμως ἀφῆκε τὴν θέσιν της. Ἐκεῖνος τὴν ἠκολούθησε.

— Τὸ ἐμάντευα ὅτι θὰ συνεβιβάζοντο τέλος εἰς αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, μοὶ εἶπεν ἡ μεθ' ἧς συνωμίλουν, καὶ ἴσως θὰ ἔχωμεν τάχιστα τοὺς γάμους των. Ἀγαπῶνται πρὸ τριῶν ἐτῶν, ἀλλὰ καὶ οἱ δύο των ἰδιότροποι. Ἐτέθησαν εἰς ἓν εἶδος περιέργου δοκιμασίας, ἀλλὰ τέλος πάντων τὰ βάσανα ἐτελείωσαν. Τὴν βλέπετε πόσον ὡχρὰ εἶναι. Ὑπετάγη ἐπὶ τέλους. Δὲν θὰ εἴπῃ ὄχι αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ οἱ οἰκογένειαι καὶ τῶν δύο των θὰ μείνουν πολὺ εὐχαριστημέναι. Διότι καὶ ὁ νέος τὴν ἠγάπα πολύ.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ κόρη κρατοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἄλλον ἱερέα, τῷ εἶπε τι χαμηλοφώνως καὶ οὗτος περιχαρὴς ἔσφιγξεν ἀμφοτέρων τὰς χεῖρας. Χωρὶς δὲ νὰ χάσουν καιρὸν ἐξῆλθον τῆς αἰθούσης, ἔλαβον τοὺς πίλους καὶ τὰ ἀλεξιβρόχια των, καὶ ἀνεχώρησαν. Λοιπὸν μετὰ δύο ὥρας εἰς τὸ τέϊον τῆς κ. Κ. εἶπεν ὁ πρεσβύτερος ἱερεὺς πρὸς τὸν κατερχόμενον ἤδη τὴν κλίμακα σύντροφόν του. — Καὶ τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν μουσικὴν ἑσπερίδα μας, προσέθηκεν ἡ κόρη.

Ὑπάγουν νὰ τὸ ἀναγγείλουν εἰς τοὺς γονεῖς της καὶ ἡ μουσικὴ ἑσπερὶς ἀπεφασίσθη αὐτὴν τὴν στιγμὴν πρὸς πανηγυρισμὸν τῶν ἀρραβώνων των. Δὲν σᾶς ἔλεγον ὅτι ἐτελείωσαν. — Θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχὴς ἡ Νέλλη προσέθηκε. Εἶναι ἐκ τῶν καλλιτέρων ρητόρων μας καὶ ἔχει μεγάλας ἀπολαύσας. Αὔριον τὸ πρωὶ θὰ κηρύξῃ ἀναμφιβόλως εἰς τὸν Πρεσβυτεριανὸν ναὸν τῆς εἰκοστῆς πέμπτης ὁδοῦ. Θὰ ὑπάγωμεν ὅλαι νὰ ψάλωμεν καὶ νὰ παίξωμεν ἐκεῖ, μετέχουσαι οὕτω τῆς εὐτυχίας τῆς φίλης μας.

Καὶ οὕτω καὶ ἐγὼ ἀντὶ νὰ μείνω καὶ ἀναπαυθῶ ὅλην τὴν ἡμέραν, ὡς τόσον ἐπιμόνως εἶχον ἀποφασίσει, παρευρέθην αἴφνης ἀκουσίως μου ὅλως καὶ ἄκλητος εἰς τοὺς παραδοξοτέρους καὶ τόσον ἰδιορρύθμους ἀρραβῶνας ἑνὸς ἱερέως. Ἐννοεῖται δὲ ὅτι οὔτε ψιθυρισμοί, οὔτε κρίσεις καὶ ἐπικρίσεις ἠκολούθησαν τὸ

παράδοξον τοῦτο γεγονός. Ἡ οἰκοδέσποινα ἐφάνη ὅτι οὐδὲν ἐνόησεν, ὁ ἄλλος ἱερεὺς ὁ ἔγγαμος, ἐξηκολούθει ὁμιλῶν περὶ τοῦ προσεχοῦς θρησκευτικοῦ Συνεδρίου, ἐνῷ ἐν τῷ μεταξὺ ἡ σύζυγός του, νέα γυνή, παχυλὴ καὶ εὐειδής, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ δύο μικρὰ ὡραιότατα παιδάκια, διηγεῖτο τὰς ἐκ τῆς νέας ἐπαρχίας, ἐν ᾗ εἶχον διαμεῖνῃ ἐντυπώσεις των.

Τὸ ἔνδυμα τῆς Ἀντιγόνης καὶ οἱ πολύτιμοι λίθοι τῆς οἰκογενείας Coonley

Ἡ κ. Coonley ἔφερε καὶ μᾶς ἐπέδειξεν ὡραίαν μεταξωτὴν κιτρίνην ἐξ ὁλοσηρικοῦ ἐσθῆτα, ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ σχεδίου ἐφ' ἧς δι' ἀργυρῶν κλωστῶν ἐκέντα ὡραῖον μαιανδρικὸν κέντημα. Τὸ ἔνδυμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἡ καλὴ μήτηρ ἠσχολεῖτο νὰ ποικίλῃ κατὰ τὰς τόσον ὀλίγας ὥρας τῆς σχολῆς της, παρεσκεύαζε μόνη διὰ τὴν ἐν τῷ Λυκείῳ Wassale θυγατέρα της, ἥτις θὰ ἔφερεν αὐτὸ κατὰ τὴν παράστασιν τῆς Ἀντιγόνης τοῦ Σοφοκλέους, ἣν εἰς ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλῶσσαν θὰ ἔπαιζον αἱ μαθήτριαι τῆς ἀνωτέρας τάξεως, καὶ ἐν ᾗ τὸ πρόσωπον τῆς Ἀντιγόνης θὰ ὑπεδύετο ἡ ὡραιοτάτη δεσποινὶς Coonley.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ γραῖα μήτηρ της κ. Avery, ὁ παράδοξος οὗτος τύπος ὡραίας καὶ ἀρχοντικῆς χήρας, ὑπερογδοηκοντούτιδος δεσποίνης, ἡ ἀπὸ πρωΐας ἕως ἑσπέρας μὲ τὸν στηθόδεσμον καὶ τὰς ὡραίας καὶ πλουσίας ἐνδυμασίας της, ἦλθε φέρουσα ἀνὰ χεῖρας ὡραίαν πόρπην. Ἔχετε ἐκεῖ ἕνα δακτύλιον μὲ ὡραῖον ὀπάλιον λίθον, μοὶ εἶπε. Ἐννοῶ νὰ σᾶς δείξω τὸν ἰδικόν μου, ὅστις θεωρεῖται κατὰ τὸ μέγεθος, ὁ μέγιστος ἴσως τῶν ὀπαλίων, ἀλλ' ὑπολείπεται τῶν ὡραίων χρωμάτων τοῦ ἰδικοῦ σας.

Λοιπὸν αἱ γυναῖκες αὗται δὲν ἀπαξιοῦν νὰ ὁμιλοῦν περὶ κοσμημάτων καὶ πολυτίμων λίθων ἐσκεπτόμην περιεργαζομένη τὴν ὡραίαν πόρπην της. Καὶ ἡ γραῖα ἐκείνη, ἥτις ὑπῆρξε μία ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων σκαπανέων τοῦ ζητήματος τῶν Γυναικείων Δικαιωμάτων, ἧς ὁ οἶκος ὑπῆρξε τὸ πρῶτον ἐντευκτήριον τῶν ὑπὲρ τῆς προόδου καὶ χειραφετήσεως τοῦ φύλου των ἐργασθεισῶν Ἀμερικανίδων, αὐτὴ ἥτις νεωτέρα ὑπῆρξε ρήτωρ ἐκ τῶν δοκιμοτέρων, ἥτις ἔτι εἰς τὴν ὡραίαν ἐξοχικὴν ἔπαυλίν της εἶχεν ἱδρύσει βιβλιοθήκας διὰ τὰς γυναῖκας τοῦ Λαοῦ καὶ σωματεῖα καὶ συλλόγους γυναικείους, ἡ γυνὴ αὐτή, ἀληθῶς γυνή, ἠγάπα ὅσον ὅλαι αἱ φιλόκαλοι γυναῖκες τὰ κοσμήματα, ὡς ἠγάπα τὴν κομψότητα καὶ πολυτέλειαν εἰς τὰς ἐλαχίστας ἔτι λεπτομερείας τῆς ἀμφιέσεως καὶ περιβολῆς της.

Καὶ τότε ἡ θυγάτηρ της ἤνοιξεν ὡραῖον ἐκ δρυΐνου ξύλου πολυτελῶς γεγλυμμένου, ἐρμάριον καὶ ἐξήγαγεν ἐκεῖθεν ὡραίας πυξίδας μετὰ πολυτίμων ὡραίων κοσμημάτων, ἐν οἷς τὰ θαλερώτερα καὶ γλυκύτερα τοῦ σμαράγδου χρώματα ἐποίουν ὡραίαν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ μεθυστικὰ ρουβίνια καὶ τοὺς ὀγκώδους μονολίθους ἀδάμαντας. Πληθὺς δὲ διαφόρων τοιούτων λίθων ἀδέτων, ἐσκορπισμένων ἐντὸς κιβωτιδίου ἀντεπροσώπευον, ἐν ὡραίᾳ καὶ πλουσίᾳ συλλογῇ, πλοῦτον ὅλον μεγάλης ἀξίας.

Καὶ τοὺς πολυτίμους τούτους θησαυροὺς διεδέχετο ἄλλη συλλογὴ ἐξ ὀνύχων ἐπεξειργασμένων καὶ ἀχατῶν καὶ μαλακιτῶν παντὸς μεγέθους. Τί ὡραῖος αὐτός, εἶπον ἐγώ, ἐξετάζουσα θαυμάσιον ὄνυχα ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦτο λεπτῶς γεγλυμένη εἰκὼν ἀγωνιστοῦ. Ἡ κ. Coonley τὸν ἐξήγαγε τῆς θήκης του. Λάβετέ τον εἰς ἐνθύμησιν μοὶ εἶπεν. Αὐτὸ ἦτο πολὺ καὶ ἠρνήθην ἐπιμόνως. Ἀλλ' ἐκείνη εὗρε νὰ ἐπιμένῃ καὶ τὸ πολύτιμον ἐνθύμιον τῆς καλῆς ἐκείνης φίλης, κοσμεῖ σήμερον τὰς κοσμηματοθήκας μου, ἀνεκτίμητον ἀληθῶς δι' ἐμέ· κειμήλιον, ἀναμιμνῆσκόν μοι τὰς ὡραίας καὶ εὐτυχεῖς ἡμέρας, ἃς διῆλθον πλησίον τῆς φιλοξένου ταύτης οἰκογενείας.

ΑΛΓΟΥΣ ΚΡΑΥΓΗ!

Ποιὸς εἰμπορεῖ ς' τὴ συμφορά, τοῦ ἄλλου νὰ μὴ κλάψῃ.
Καὶ ποιὰ καρδιὰ εὐαίσθητος ἐν δάκρυ δὲν θὰ χύσῃ
Γιὰ τὴ θλιμμένη τὴν ψυχή, ποῦ ὁ χάρος ἔχει κάψει;
Γιὰ τὴν πληγή, ὅπου ποτὲ ὁ χρόνος δὲν θὰ σβύσῃ;

Κι' ὅταν παιδάκι ἀμέριμνο, χαρούμενο διαβαίνει,
μὲ τ' ἄλλα τ' ἀδελφάκια του, 'ς τὸ δρόμο, ζηλεμμένο,
Κ' ἐκεῖ ὁ χάρος ὁ σκληρός, ἐξαφνικὰ τὸ σέρνει,
ἀπ' τῆς μητρὸς τὴν ἀγκαλιά, ς' τὸν τάφο πικραμμένο,

Ἄχ! ποιὸς σὲ τέτοια συμφορά, ἀναίσθητος θὰ μείνῃ;
Καὶ ποιὰ ψυχὴ σκληρόκαρδη, θὰ ἀρνηθῇ νὰ χύσῃ
Ὀλίγα δάκρυα θερμά, ς' τὴ νεκρική του κλίνη,
Κ' ἴσως μ' αὐτὰ παρηγοριά, ς' τὴ μάνα του ἀφίσῃ;

Ὦ παύσατε μὴ κλαίετε! μέσ' τ' οὐρανοῦ τὴν πλάσι,
ἔχει πατέρα σπλαγχνικό, ποῦ τ' ἀγαπᾶ μὲ πόνο.
Καθόλου δὲν πικραίνεται, τὴν γῆ ἂν ἔχῃ χάσῃ,
κ' εἶν' ἀγγελάκι ὤμορφο, μέσ' τ' οὐρανοῦ τὸ θόλο!

Κι' ὅταν μὲ δάκρυα θερμά, ποτίζετε τὸ χῶμα,
ποῦ μέσ' τὰ σπλάγχνά του κρατεῖ τὸ ἀκριβὸ παιδί σας;
Αὐτό, ποῦ εἶναι ἄγγελος, ς' τοῦ οὐρανοῦ τὸ δῶμα,
παρακαλεῖ τὸν Πλάστη μας, νὰ κλείσῃ τὴν πληγή σας.

Ὦ! παύσατε τὰ δάκρυα, καὶ παρηγορηθῆτε!
Ἐκεῖ ψηλὰ ποῦ πέταξε, ἐκεῖ 'ναι ἡ χαρά!
μόνο γιὰ σᾶς παρακαλεῖ, συχνὰ σᾶς ἐνθυμεῖται.
Κι' ὅταν ἐσεῖς δὲν κλαίετε! ἐκεῖνο μειδιᾶ!...

Κατίνα Ἐπ. Ἀθανασιάδου.

ΥΠΟΜΟΝΗ

Α'.

Ὑπομονή! Ποῦ δύναται τις κάλλιον νὰ τὴν συγκαταριθμήσῃ· εἰς τὰ προτερήματα ἢ εἰς τὰ ἐλαττώματα; Περίεργον συγχρόνως νὰ ἦναι ἰδιάζον προστὸν τοῦ Ἀγγέλου καὶ τοῦ Ὄνου. Ὁ εἷς τὴν ἀποκαλεῖ «τὴν μόνην κλεῖδα τῆς ἐπιτυχίας», εἰς ἄλλους φαίνεται γελοία, μηδαμινή· πόθεν ἡ φαινομένη αὕτη ἀντίθεσις; Εἶναι δυνατὸν ἐν καὶ τὸ αὐτὸ προστὸν συγχρόνως νὰ ἦναι ὑψηλὸν καὶ ταπεινόν, ἔξοχον καὶ χαμερπές;

Ὑπάρχουν πράγματι δύο εἴδη ὑπομονῆς, ἅτινα τόσῳ ἀπέχουσιν ἀλλήλων, ὥστε ἐντελῶς ἀντίκεινται πρὸς ἄλληλα· θὲ τὰς ἀπεκάλουν «ἐνεργητικὴν» καὶ «παθητικήν» ὑπομονήν. «Ἡ ἐνεργηνικὴ ὑπομονὴ» συνίσταται εἰς τὴν ἐπίμονον σταθερότητα πρὸς ὡρισμένον τινὰ ὑψηλὸν σκοπόν. Οὐρανομήκη προσκόμματα δύνανται νὰ τὴν ἐπαπειλοῦν· μετὰ θάρρους διώκει αὐτὰ τὸ ἓν

μετὰ τὸ ἄλλο καὶ εἰς οὐδὲν ἀποπλανᾶται. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ὑπομονῆς εἶναι πράγματι ἡ μόνη κλεὶς τῆς ἐπιτυχίας.

Ἀπ' ἐναντίας ἡ παθητικὴ ὑπομονὴ δὲν χαρακτηρίζεται μόνον διὰ τῆς ἀταραξίας, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐντελοῦς ἀπαθείας. Ἀνέχεται καὶ ὑποφέρει τὰ πάντα, ἀπαντᾷ προσκόμματα εἰς τὴν ὁδόν της, προσπαθεῖ ν' ἀνεύρῃ ἄλλην διέξοδον, τὴν ὁποίαν πάλιν ἀφίνει, ὅταν τῇ τὴν διαφιλονεικήσωσι. Τὰ πάντα ὑπομένει, ποτὲ δὲν ἐξανίσταται δι' οὐδέν· αὐτὸ εἶναι τὸ χαρακτηριστικόν της γνώρισμα. Δὲν δικαιοῖ τις τὸν Goethe, ὅταν διὰ τοιούτου εἴδους ὀλιγάρκειαν λέγῃ; «Μόνον οἱ ρακενδύται εἶναι ὀλιγαρκεῖς;» Εἰς τὰς γερμανικὰς δημώδεις παραδόσεις ὑπάρχει ἐπιτυχέστατον παράδειγμα τοιούτου εἴδους παθητικῆς ἀρετῆς καὶ ἀφωσιωμένης ταπεινοφροσύνης εἰς τὴν Γριζέλδην, ἧς ἡ ὑπερβάλλουσα ἀπάθεια πρὸς τὰ τέκνα της ὡς καὶ πρὸς τὴν ἰδίαν της ἀξιοπρέπειαν ἐθεωρήθη παρὰ πολλῶν ἐξίσου ὡς ὑψηλὴ Ἀρετὴ καὶ Ἁγιωσύνη.

Ἐκ τῆς κακοδαίμονος ταύτης πλάνης, τῆς συγχύσεως τῆς ἐνεργητικῆς καὶ παθητικῆς ὑπομονῆς προῆλθον μεγάλαι παρεξηγήσεις καὶ καταχρήσεις. Εἰς τὴν πλάνην ταύτην ὑπέπεσαν οἱ πρῶτοι ἀσκηταί, οἵτινες, ἀποπνίγοντες πᾶσαν ἀνθρωπίνην τάσιν, κατέπιπτον εἰς τὴν περιφρόνησιν καὶ ταπείνωσιν τοῦ «ἐγώ». Πλήρεις ταπεινοφροσύνης καὶ αὐταπαρνήσεως, ἐπὶ θυσίᾳ παντὸς δικαιώματος εὐτυχίας—ἐν τῇ περιφρονήσει καὶ καταπτώσει ἑαυτῶν, εὕρισκον τὴν ὑψίστην ἀνθρωπίνην ἀρετήν. Τοῦτο ἦτο διὰ τοὺς ἀδυνάτους ἐν ἀναπαυτικὸν εἶδος Ἁγιωσύνης εἰς τὸ ὁποῖον καὶ σήμερον οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι ζητοῦσι παντὸς εἴδους ἀποζημίωσιν διὰ τὴν παρεμποδιζομένην ἀνάπτυξιν ἄλλων δυνάμεων καὶ ἱκανοτήτων. Δι' αὐτοὺς ὑπάρχει εἰδική τις ἡδονή, νὰ θυσιάζωσιν ὁλόκληρον τὴν εὐτυχίαν των ἀφοσιούμενοι καθ' ὁλοκληρίαν ὑπὲρ τῆς νομιζομένης εὐτυχίας τῶν ἄλλων. Ἰδίως εἰς τὰς γυναῖκας ἀπαντᾶται ἡ εὐδαιμονία αὕτη καὶ θὰ ἦτο προτιμώτερον εἰς τὸν κόσμον, ἐὰν τὸ εἶδος τοῦτο τῆς εὐτυχίας ἐθεωρῆτο οὐχὶ ὡς γυναικεία ἀρετὴ ἀλλ' ὡς ταπεινὴ ἀδυναμία.

Ἡ ἔλλειψις ὑγιοῦς σωματικῆς ῥώμης εἶναι ἀρκετὰ σπουδαῖον ἐλάττωμα κατὰ τὴν ἀνατροφὴν τῆς νεαρᾶς ἡλικίας τῶν γυναικῶν. Πολὺ σπουδαιοτέρα ὅμως εἶναι καὶ γενικὴ ἔλλειψις πνευματικῆς δυνάμεως, αὐτοβουλίας καὶ αὐτοσυνειδήσεως, ὧν στεροῦνται αἱ πλεῖσται τῶν γυναικῶν.

Θὰ ὑπῆρχον ποτὲ τόσα θλιβερὰ θύματα κακῶς ἐννοουμένης γυναικείας ἀφοσιώσεως καὶ ταπεινοφροσύνης, ἐὰν αὗται κατείχοντο ὑπὸ πλειοτέρας ἀξιοπρεπείας; Πλειότερον σέβας καὶ ὑπερηφάνεια ἀναγκαιοῦσιν εἰς τὸ γυναικεῖον φῦλον ὅσον καὶ τὸ γνωστὸν «πλειότερον σίδηρον εἰς τὸ αἷμα».

Λευκοθέα.

ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

Παρθεναγωγεῖον Μαρίας Βελλῆ

Νεώτατον ὅλον, τριῶν μόλις ἐτῶν ἀριθμοῦν βίον, εἶναι τὸ Παρθεναγωγεῖον τῆς κ. Μαρίας Βελλῆ, τὸ ὁποῖον ἐν τούτοις πολλοὺς καὶ καλοὺς ἀποφέρει καρπούς, τυγχάνον πολλῶν συμπαθειῶν διὰ τὴν εὐσυνείδητον καὶ μετὰ ζήλου μητρικοῦ ἐκτελουμένην ἐν αὐτῷ ἐργασίαν, Ἡ κ. Μαρία Βελλῆ ἀθορύβως οὕτω κατώρθωσεν ἐντὸς τριετίας ἀληθῆ θαύματα, αἱ προβιβαζόμεναι δὲ ἤδη ἀπὸ τῆς Γης Ἑλληνικῆς τάξεώς του πρὸς τὴν δ'. εἶναι τόσον ἐνδυναμωμέναι, ὥστε νὰ ἐκλαμβάνωνται ὡς μαθήτριαι πολὺ ἀνωτέρας τάξεως.

Δικαίως ὅθεν αἱ πέραν τῆς Πλατείας τῆς Ὁμονοίας συνοικίαι μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ ἐλπίδος προσβλέπουσιν εἰς τὸ ἄρτιον Παρθεναγωγεῖον τοῦτο, ὅπου κλασικὴ παίδευσις, μόρφωσις πνεύματος καὶ διάπλασις ἤθους ἐπιτυγχάνεται καθ' ὅλους τοὺς κανόνας τῆς νεωτέρας παιδαγωγικῆς δράσεως.

Ἡ κυρία Βελλῆ ἐνδελεχῶς μεριμνῶσα ὑπὲρ τοῦ καλοῦ καὶ πεποιθυῖα εἰς τὴν τέως εἰλικρινῆ ἐκδήλωσιν τῆς ἐκτιμήσεως τῶν γονέων τῶν μαθητριῶν της συνεπλήρωσε τὸ Παρθεναγωγεῖόν της προσαρτῶσα καὶ ε'. τάξιν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν σχολεῖον πρὸς τελείαν λειτουργίαν αὐτοῦ.

ΘΕΑΤΡΟΝ

Ὁ ἀπὸ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου *Παραδείσου* διδάσκων θίασος *Πρόοδος* ἀνταποκρίνεται πληρέστατα πρὸς τὸν τίτλον αὐτοῦ, ἐπιδεικνύων ὁλοὲν ἀληθεῖς *προόδους*.

Δικαίως προσελκύσας τὴν ἐκτίμησιν τῶν παρ' ἡμῖν εἰς κωμειδύλλια καὶ δραματικὰ ἔργα ἀσχολουμένων, ἀνέλαβε νὰ διδάξῃ τὰ πλεῖστα τούτων κατὰ τὴν θερινὴν ταύτην περίοδον.

Ἡ εὐγενὴς ἀμιλλα ἡ ἀπό τινος μεταξὺ τῶν Ἑλλήνων ἠθοποιῶν παρατηρουμένη ἐπέφερεν ἤδη τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματά της. Οὕτω εἴδομεν ἀναβιβαζόμενον κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα καὶ ὑπὸ τῶν δύο θιάσων τὸν Ἀμλέτον, τὸ ἀριστούργημα τοῦτο τοῦ Σαίξ-

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Κατ ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐπανῆλθεν ὁ κλητὴρ τὸν ὁποῖον ὁ κ. Λαρῶζ εἶχε στεῖλει εἰς τὸ κατάστημα τῶν ἀδελφῶν Ζανδῶν.

— Καὶ λοιπόν. ἠρώτησε ζωηρῶς ὁ κ. Ζερβαί. πῶς δὲν ἦλθε μαζῆ σου ὁ γλύπτης;

— Δεν ἐπῆγε διόλου σήμερον εἰς τὸ ἐργοστάσιον, ἀπεκρίθη ὁ κλητὴρ καὶ οὔτε κἂν ἐμήνυσε ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ

— Ἀ!.. Καὶ εἰξεύρεις ἂν γνθὲς τὸ βράδυ ὅτε ἔπαυσε τὴν ἐργασίαν του εἶχεν ἐκφρασθῆ ἂν θὰ ὑπάγῃ σήμερον ἢ ὄχι;

— Ὄχι μόνον δὲν εἶχεν εἰπῆ ὅτι θὰ ἀπουσιάσῃ. ἀλλ' εἰργάσθη τὸ ἑσπέρας καὶ πέραν τῆς συνήθους ὥρας διὰ νὰ τελειώσῃ ἓν σύμπλεγμα ἀνθέων τὸ ὁποῖον τοῦ ἤρεσκε πολύ, καὶ ἐπειδὴ δὲν ἐπρόσθασε νὰ τὸ ἀποτελειώσῃ, ἀνεχώρησε νύκτα πλέον, εἶπεν:

— Θὰ ἔλθω πολὺ ἐνωρὶς αὔριον. Βιάζομαι νὰ τὸ ἰδῶ τελειωμένον αὐτὸ τὸ πραγματάκι.

Ὁ κ. Ζερβαὶ ἐφρικίασε ὡς νὰ τὸν εἶχε ἐγγίξει ἠλεκτρικὸν ρεῦμα.

— Καὶ τὸ πρωὶ δὲν ἐφάνη; ἠρώτησε μηχανικῶς καὶ παλιν.

— Ὄχι.

— Καλά. Ἐλθὲ μαζῆ μου.

Ἀμέσως τότε ἀνῆλθεν εἰς τὸ ἄλλο πάτωμα, καὶ ἀφοῦ ἀπηύθυνε πρὸ τῆς θύρας τὰς νομίμους προσκλήσεις εἰς τὰς ὁποίας οὐδεμία ἐδίδετο ἀπάντησις, διέταξε νὰ τὴν ἀνοίξωσι.

Εἰσῆλθε.

Καὶ ἐν τῷ κοιτῶνι καὶ ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ καλλιτέχνου τὰ πάντα ἦσαν ἐν πληρεστάτῃ τάξει.

Ἡ κλίνη ἡ δὲν εἶχε διόλου ἐγγιχθῆ ἀφ' ἑσπέρας ἢ εἶχε σιγουρισθῆ τὸ πρωί.

Ἀφοῦ διὰ βλέμματος ἁπλοῦ παρετήρησε ταῦτα, ἤρχισε τας ἐρεύνας του ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον.

Διαμέρισμα εὐρύχωρον ἐσχάτως ἀγορασθὲν, κατεῖχε ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν μίαν τῶν πλευρῶν αὐτοῦ.

Ὁ κ. Ζερβαὶ τὸ ἤνοιξε.

Εὗρεν ἐν αὐτῷ τὰς ἀποδείξεις τῶν πληρωμῶν τοῦ ἐνοικίου του, ἑκάστην ἐξωφλημένην κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς λήξεως τῆς προγενεστέρας, καὶ κατὰ χρονολογικὴν σειρὰν τακτικώτατα τοποθετημένας. πρὸς δὲ ἓν βιβλίον ταμιευτηρίου, ἐξ οὗ ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἀποταμιευμένας δύο χιλιάδας καὶ ὀκτακόσια φράγκα.

Ἡ τελευταία κατάθεσις εἶχε γείνει πρό τινων ἑβδομάδων μόλις. Ἔπειτα εὗρεν πληθὺν τετραδίων διὰ λεπτῆς καὶ πυκνῆς γραφῆς γεγραμμένων καὶ περιεχόντων περιλήψεις ἱστορίας, προβλημάτων μαθηματικῶν, κεφαλαίων τινῶν τῆς φυσικῆς καὶ τῆς χημείας, θεωρίας τῆς τέχνης, αἰσθητικῆς, φιλοσοφίας, ἀπ' ὅλα τέλος ἐκεῖνα τὰ ὑψηλότερας τάξεως μαθήματα, εἰς τὰ ὁποῖα ἀσχολεῖται μόνον θερμὸς καὶ ἀκούραστος φίλος τῆς μελέτης.

Καθ' ὅσον ὁ ἀρχηγὸς τῆς δημοσίου ἀσφαλείας ἐξήταζε τὸ πορευόμενον τῶν τετραδίων, κατελαμβάνετο ἀπὸ ἀνεξήγητον συμπάθειαν πρὸς τὸν γλύπτην ἐκεῖνον, τὸν τόσον διαφέροντα τῶν συνήθων ἐργατῶν. Περίεργον, τῇ ἀληθείᾳ! . . . Περίεργος νέος! . . . ἐπανελάμβανεν.

Αἴφνης τῷ ἐφάνη ὅτι ὁ ποῦς του ἐπάτησέ τι ἐξέχον τὸ ὁποῖον ἔτριξε κάπως· κύψας εὗρε τι τὸ ὁποῖον ἔλαβε ζωηρῶς εἰς τὰς χεῖράς του.

Ἦτο τὸ κάτω μέρος τοῦ κομβίου, τοῦ ὁποίου τὸ ἄνω ἥμισυ εἶχεν εὕρει ἐν τῷ δωματίῳ, ἐν ᾧ ἐτελέθη τὸ ἔγκλημα.

Τὸ ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς.

Εἰς τὸ μέρος ἀκριβῶς εἰς τὸ ὁποῖον ἦτο τεθραυσμένον ὑπῆρχε μικρὰ ἐρυθρὰ κηλίς. Ἐκ πρώτης ὄψεως θὰ ἐβεβαίου τις καὶ ἐνόρκως ὅτι ἡ κηλὶς ἐκείνη ἦτο ἐλαχίστη σταγὼν αἵματος.

Ἐκύτταξε πάλιν πέριξ του ἵνα ἴδῃ ποῖον μέρος ἔπρεπεν νὰ ἐρευνήσῃ. Ὅλοι οἱ τοῖχοι ἦσαν κεκαλυμμένοι μὲ σχεδιάσματα καὶ ἐγχαράγματα εἰκονίζοντα πάντα ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπον, τὴν αὐτὴν νεανίδα, ὑπὸ ποικίλας θέσεις καὶ ἐκφράσεις τῆς φυσιογνωμίας. Ἡ νεᾶνις ἐκείνη ὡμοίαζε τὴν Τερέζαν, δὲν ἦτο ὅμως αὕτη, διότι ἦτο πολὺ λεπτοτέρα. Θὰ εἶναι στενὴ συγγενὴς τῆς κυρίας Ἀνδρέου, ἀδελφή της ἴσως, ἐσκέφθη ὁ κ. Ζερβαί. Αὐτὸς ὁ Ροβέρτος εἶναι ἐρωτευμένος μαζῆ της, δὲν εἶναι ζήτημα. Ἂν ἡ νέα αὐτὴ ἀνήκει εἰς κοινωνικὴν σφαῖραν πολὺ ἀνωτέραν τῆς ἰδικῆς του, τότε θὰ πάσχῃ ἄνευ ἐλπίδος, ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει δύναται τις τὰ πάντα νὰ τολμήσῃ! . . .

Ἐπὶ μικρᾶς τραπέζης, πλησίον μαρμαρίνου μικροῦ ἀγαλματίου τὸ ὁποῖον

πηρ, ὃν ὑπεδύθησαν ἐπιτυχῶς οἱ δύο θιασάρχαι κ. κ. Διονύσιος Ταβουλάρης καὶ Δημήτριος Κοτοπούλης, ὁ δεύτερος μάλιστα κατ' ἰδίαν αὐτοῦ ἐπιτυχῆ μετάφρασιν, ἥτις συνετέλεσε εἰς πληρεστέραν διδασκαλίαν τοῦ ἔργου.

Ὁ ἀγαπητικὸς τῆς Βοσκοπούλας τοῦ κ. Κορομηλᾶ διδάσκεται ὑπὸ τοῦ ὑπὸ τὸν κ. Κοτοπούλην θιάσου μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας, συντελούντων εἰς τοῦτο ἁπάντων τῶν μελῶν αὐτοῦ, ὅστις ὁμολογουμένως ἀριθμεῖ ἤδη καλλίστους ἠθοποιποιούς, ἰδίᾳ δὲ ἡ ὑποκρινομένη τὴν Κρυστάλλω νεαρὰ καλλίμορφος δεσποινὶς Ράϊνγκ μετὰ τῆς δεσποινίδος Στεφάνου παρέχουσα ἐχέγγυα καλλιτεχνικωτάτου μέλλοντος.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γλυκὸ κεράσια. — Ρίπτετε μία ὀκᾶν κεράσια ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν εἰς ψυχρὸν ὕδωρ ἐντὸς τοῦ ὁποίου διαλύετε δύο ἢ τρεῖς βόλους ἀσβέστου. Κατόπιν ἀφοῦ τὰ στραγγίσετε τοῖς ἀφαιρεῖτε τὸν πυρῆνα καὶ τὸν μίσχον· οὕτω καθαρισμένα τὰ θέτετε ἐπὶ πυρᾶς μεθ' ἡμισείας ὀκάδος ζακχάρεως, ἐξ ἧς ἀφοῦ βράσωσι καλῶς τ' ἀφαιρεῖτε μετὰ προσοχῆς διὰ τρυπητοῦ κοχλιαρίου. Κατόπιν ἔχετε ἕτοιμον σιρόπιον ἐκ μιᾶς ὀκᾶς ζακχάρεως καλῶς δεδεμένον ἐντὸς τοῦ ὁποίου ρίπτετε τὰ κεράσια διὰ νὰ πάρωσι μίαν βράσιν. Τὸ σιρόπιον τῆς ἡμισείας ὀκᾶς χρησιμοποιεῖτε δι' ἄλλο ἢ τὸ πετᾶτε.

Κεράσια τουρσῆ. Πλύνετε καλῶς τὰ κεράσια ὅπως ἔχωσι· κατόπιν τὰ ρίπτετε ἐντὸς δυνατοῦ ὄξους· μετὰ ἑξ ἡμέρας ἀλλάσετε τὸ ὄξος καὶ τὰ ἀφίνετε· οὕτω διατηροῦνται ἐπὶ ἓν ἔτος.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Ε. Π. Μ. **Ἰθάκην.** Ἐπιστολή σας ἐλήφθη. Μυρίας εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς σας φροντίδας, συνδρομήτρια νέα ἐνεγράφη, ζητούμενον σᾶς στέλλεται προσεχῶς. — Κον Γ. Β. **Eski Jehir.** Συνδρομητὴς ἐνεγράφητε, ἀποστέλλετε χρήματα διὰ τοκομεριδίου ἢ γαλλικῶν γραμματοσήμων ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. — Καν Ε. Α. **Τραπεζοῦντα.** Ἐπιστολή σας ἐλήφθη, νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη. φύλλα καθυστερούμενα σταλήσονται πρὸς ἅπαντας τοὺς συνδρομητάς. —Καν Α. Λ. **Πορτ. Σαΐδ.** Παρὰ κ. Ξ. οὐδὲν ἐλάβομεν. — Καν Ο. Π. **Κων]πολιν.** Ἡ ἐπιστολή σας οὐδὲν περιεῖχε.—Καν Ε. Τ. **Βάρναν.** Φρ. 100 ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Κον Α. Μ. **Ὀδησσόν.** Φρ. 116 ἐλήφθησαν, θερμὰς εὐχαριστίας. — Καν Θ Α. Μ. **Στενήμαχον.** Φρ. 97 ἐλήφθησαν, ἀπείρους εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ σας μέριμναν.—Καν Ε. Κ. **Σύρον.** Ζητοῦμεν συγγνώμην δι' ἀκούσιον τῆς διαχειρήσεως λάθος, πρὸς κ. Γ. δὲν ἐστάλη ἐκ δευτέρου.—Καν Μ.Τ. **Χίον.** Ζητούμενα ἐστάλησαν, χρήματα ἐλήφθησαν, ἡ κ Παρρὲν θὰ διέλθῃ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν της ἐκ τῆς πόλεώς σας καὶ θὰ λάβῃ τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς γνωρίσῃ καὶ προσωπικῶς. — Miss D. J. **Manchester.** ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.—Καν Μ. Π. **Λάρισσαν** Χρήματα ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας, τί γίνεσαι; διατὶ δὲν μοῦ γράφεις; — Καν Π. Α. **Πύργον.** Χρήματα ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας. — Κον Δ. Π. **Σωζοῦπολιν.** Νέος συνδρομητὴς ἐνεγράφη, συμμορφούμεθα ὁδηγίαις σας. — Κον Ι. Ι. **Σμύρνην.** Ζητούμενα λευκώματα ἐστάλησαν.—Καν Α Δ. **Ζαγαζίγγιον.** Φρ. χρ. 140 ἐλήφθησαν, ἀπείρους εὐχαριστίας. — Καν Ε. Κ. **Λαμίαν.** Χρήματα ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας.—Καν Ε.Ν. **Σόφιαν.** Νέα συνδρομήτρια ἐνεγράφη, εὐχαριστίας ἀπείρους δι' εὐγενεῖς σας φροντίδας.—Καν Μ. Ζ. **Σύρον.** Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Καν Α. Ν. Σ. Συνδρομὴ ἐλήφθη, φύλλα ἐστάλησαν.—Κον Στ. Β. **Ἀλεξάνδρειαν.** Φρ. 190 ἐλήφθησαν, ζητούμενοι ἀριθμοὶ στέλλονται ἐκτὸς μερικῶν ἐξαντληθέντων. — Δα Τ. Κ. **Μεσολόγγιον.** Ἐγράψαμεν. — Καν Φ. Ν. Ζ. **Χίον.** Εὐχαρίστως θέλομεν φροντίσει.—Καν Α. Ζ. **Βῶλον.** Ἐλπίζομεν ὅτι ἐλάβετε ἤδη ζητούμενα φύλλα.—Κον Π. Μ. **Γαλαξείδιον.** Χρήματα ἐλήφθησαν, μυρίας εὐχαριστίας. — Καν Λ. Π. **Κων]πολιν.** Ἐπιστολή σας καὶ βιβλίον ἐλήφθησαν, κρίσεις ἐπὶ τοῦ ἔργου σας μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τῆς κ. Παρρέν, ἥτις εὑρίσκεται ἐν τῇ πόλει σας rue Marguerite N° 1. Pera.—Κον Δ. Κ. **Κωστάντζαν.** φρ. 24 ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. — Κον Δ. Μ. **Γαλάζιον.** Φρ. 120,50 ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν.

ΠΟΥ ΡΑΑΠΤΕΤΕ ΤΑ ΕΑΡΙΝΑ ΣΑΣ ΕΝΔΥΜΑΤΑ

Ὅπου ἡ καλαισθησία συνοδευομένη ὑπὸ τῆς οἰκονομίας σᾶς καλεῖ. Αἱ πολυπληθεῖς πελάτιδες τῆς κ. Ἀθηνᾶς Βιτζέντζου ἐννόησαν βέβαια ὅτι περὶ αὐτῆς πρόκειται. Οὐδὲν ὡραιότερον, πλουσιώτερον, καλαισθητικώτερον καὶ χαριέστερον τῶν τελευταίων φορεμάτων, ἅτινα ἐξῆλθον κατὰ τὴν ἑβδομάδα ταύτην ἐκ τοῦ ἐργοστασίου τούτου.

ΕΓΧΩΡΙΑ ΑΝΘΗ ΤΕΧΝΗΤΑ

Τὰ Παρισινῆς τελειότητος **Στέφανα** τῶν **Γάμων** πωλεῖ ἤδη λιανικῶς (σχεδὸν χάρισμα) τὸ γεωστὸν παρὰ τῇ ὁδῷ Ἑρμοῦ 121. **Ἐργοστάσιον** ἀνθέων τεχνητῶν τῶν **Ἀδελ. Παπαγεώργη**, ὡς καὶ τὰ σχετικὰ αὐτῶν ἤτοι **Κορδέλλας Λαμπάδας** κλπ. **Γυρλάντας Νυμφικάς**, **Ἄνθη αἰθουσῶν, χοροῦ, Καπέλων, Πανεράκια Ἀνθοστόλισται** δι' ἑορτῆς **Στεφάνους Κηδειῶν** ἀπὸ δραχ. 10—300 καὶ πᾶν ἄλλο ἄνθος, κατασκευαζόμενον ὁμοιον μόνον ἐν Παρισίοις οὐδαμοῦ ἄλλοῦ, ἢ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ.

ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΟΝ ΤΣΑΜΗ

Ὁ κ. Τσάμης καθιστᾷ γνωστὸν ὅτι ἔλαβεν ἐσχάτως νέα δέρματα ἐκ Γαλλίας ἀπαραμίλλου λεπτότητος καὶ στερεότητος, δι' ὃ πᾶσα νέα παραγγελία ἔσται ἀληθὴς τελειότης τῆς ὑποδηματοποιΐας.

εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ ἐργάζεται, ὑπῆρχον γλυπτικὰ ἐργαλεῖα. Μεταξὺ αὐτῶν διεκρίνοντο δύ ἐργαλεῖα καὶ ἐν σφυρίον ἐντελῶς ὅμοια μὲ ἐκεῖνα δι' ὧν εἶχε γίνει ἡ δολοφονία. Ὁ κ. Ζερβαὶ τὰ παρετήρει μετά τινος ἐκπλήξεως. Αἴφνης ἰδέα τις διῆλθε ταχέως διὰ τῆς κεφαλῆς του. Πῶς γίνεται ὁ μετὰ τόσης περιστκέψεως καὶ προνοητικότητος, ἐν ὅσῳ ἦτο εἰς τὸ κάτω πάτωμα, νὰ φαίνεται τόσον ἀπρόσεκτος ἅμα ἀνελθὼν ἐδῶ; Διατὶ ἐδῶ ἔχει τοποθετημένα ἐμποὸς ἐμπρός, διὰ νὰ μοῦ ἐλκύσουν ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν προσοχήν, αὐτα τα ὄργανα ἀφοῦ διὰ τοιούτων ἀκριβῶς ὀργάνων ἐτελέσθη το ἔγκλημα;

***

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐπαρουσιάσθη ὁ κ. Λαρώζ. Εἷς κλητὴρ ἔχει κἄτι νὰ σᾶς ἀνακοινώσῃ, εἶπε. Χθὲς ἀργὰ ἔτυχε νὰ συναντήσῃ τὸν γλύπτην.

— Καταβαίνω ἀμέσως, ἀπήντησεν ὁ κ. Ζερβαί. Κλείσας ἔπειτα ἐπιμελῶς τας θύρας τοῦ οἰκήματος, μετέβει εἰς συνάντησιν τοῦ ἀστυνόμου.

Ὁ κλητὴρ ὅστις ἐζήτει νὰ τῷ ὁμιλήσῃ ἐφρούρει τὴν πασελθοῦσαν νύκτα κατὰ τὸ ἄνω μέρος τῆς ὁδοῦ Κλιτιανκούρ. Περὶ τας ἑνδεκα καὶ ἡμίσειαν τῆς νυκτός, εἶπε, μᾶλλον προτήτερα παρὰ ἀργότερα εἶδα τον κ. Ροβέρτον νὰ περνᾷ ἀπ' ἐμπρός μου. Τὸν γνωρίζω καλά, διότι ἔτυχε νὰ ὁμιλήσω πολλαῖς φοραῖς μαζύ του, ἐπειδὴ εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ κατοικεῖ εἰς αὐτὴν τὴν γειτονιάν.

Ἐφαίνετο πολὺ πολὺ συλλογισμένος, καὶ ἐπερπάτει πολὺ βιαστικά. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ἦτο κάπως δύσκολον νὰ ἐννοήσῃς ἂν ἦτο ἢ ὄχι συλλογισμένος, τῷ παρετήρησεν ὁ Ζερβαί.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἀρχηγέ, ἀπεκρίθη ὁ κλητήρ. Ἀφοῦ τὸν ἐγνώρισα, τὸν ἐκαλησπέρισα ὅπως κάμνω συνήθως μαζή του. Ἐκεῖνος ὅμως, ἂν καὶ πάντοτε εἶνε ὁμιλητικός ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν καλησπέραν μου, ἤρχισε νὰ τρέχῃ ταχύτερα. Δὲν σοῦ ἐφάνη παραξενον αὐτό;

— Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ὄχι. Ἀλλ' ἀφοῦ ἐπέρασε ὀλίγη ὥρα, ἐσυλλογίσθην: ἂν δὲν τὸν ἤξευρα τόσον καλὰ τὸν κ. Ροβέρσον πῶς εἶναι ἔντιμος νέος, χαίρων τὴν γενικὴν ὑπόληψιν· θὰ μοῦ ἐπερνοῦσεν ἡ ἰδέα ὅτι ἔκαμε καμμίαν βρωμοδουλιάν. Καὶ τότε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω σχεδὸν πῶς, ἦλθα ἕως εἰς αὐτὴν οἰκίαν διότι εἴξευρα ὅτι κατοικεῖ ἐδῶ.

— Δὲν παρετήρησες οὐδὲν ἔκτακτον βεβαίως ἐδῶ; Ἀπολύτως τίποτε, κύριε ἀρχηγέ· ἄκρα ἡσυχία. Ἡσύχασα λοιπὸν καὶ ἐγὼ τότε. Ὀλίγον μετὰ τοῦτο ἐσήμαινεν μεσονύκτιον.

***

Εἷς τῶν οἰκούντων εἰς τὸ τρίτον πάτωμα, ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἶχεν ἐπιστρέψει οἴκαδε, ἐζήτησεν ὁμοίως νὰ ὁμιλήσῃ μὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς δημοσίας ἀσφαλείας.

Βεβαίου ὅτι συνηντήθη τὴν νύκτα τῆς προτεραίας μετὰ τοῦ γλύπτου κάτω εἰς τὸν διάδρομον τῆς οἰκίας. Ἐνῷ ἡτοιμαζόμην νὰ σημάνω διὰ νὰ μοῦ ἀνοίξουν. ἤνοιξεν ἡ θύρα, διότι εἶχε σημανεῖ ἤδη ὁ κ. Ροβέρτος, ὡς φαίνεται.

Ἐν τῷ διαδρόμῳ, μὲ τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἤρχετο ἔξωθεν, τὸν ἀνεγνώρισε καλῶς τὸν γλύπτην.

Τῷ ἐφάνη καθ' ὑπερβολὴν ὠχρός.

Ἅμα εἶδε πλησιάζοντα ξένον, ὁ γλύπτης κατεβίβασε πολὺ χαμηλὰ τὸν πῖλόν του, καὶ ἐπροσπάθησε νὰ ἀπορύγῃ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐρωτίζετο. Τί ὥρα ἦτο; ἠρώτησεν ὁ κ. Ζερβαί.

Ὁ καταθέτων ἐταράχθη, καὶ ἐπὶ τέλους ἀπήντησε. Σχεδὸν μεσάνυκτα.

— Εἰπὲ ἀκριβέστερον τὴν ὥραν.

— Κύριε ἀρχηγέ, . . . ἐγύριζα ἀπὸ τὸ καφενεῖον. . . καὶ ἤμην ὀλίγον ζαλισμένος ὅταν ἐγύρισα ἐδῶ. Δὲν μοῦ εἶνε δυνατὸν νὰ ὁρίσω ἀκριβέστατα τὴν ὥραν.

Ὁ κ. Ζερβαὶ ἐσκυθρώπασε.

— Ἡ γυναῖκά μου θὰ ἐνθυμεῖται καλλίτερα ἴσως, εἶπε τότε ὁ ἐξεταζόμενος. Ἐκάλεσε καὶ τὴν σύζυγόν του, ἥτις εἶπεν ὅτι ἦτο ἑνδεκα καὶ ἡμίσεια ὅταν ἐπανῆλθεν οἴκαδε ὁ σύζυγός της.

Εἶχεν ἐργασθῆ, εἶπεν, μέχρι τῆς ἑνδεκάτης· κατεκλίθη ἔπειτα, καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη ἀποκοιμηθῆ ὅταν ἐπανῆλθεν ὁ σύζυγός της, κἄτι τι φαιδρότερος τοῦ συνήθους, ἀλλὰ στεκόμενος στερεὰ εἰς τοὺς πόδας του.

— Ἔχετε ὡρολόγιον εἰς τὸ οἴκημά σας;

— Ὄχι, κύριε, ἔχει ὅμως ὡρολόγιον τοῦ τοίχου ἡ γειτόνισσά μου, τὸ ὁποῖον κτυπᾷ πολὺ δυνατὰ τας ὥρας καὶ ἀκούεται πολὺ καθαρὰ εἰς τὸ οἴκημά μας. Ἅμα σημάνουν αἱ ἑνδεκα τὸ βράδυ, διπλώνω τὴν δουλειάν μου καὶ πλαγιάζω.

(Ἀκολουθεῖ).